

Aragó, Aragó!

Autor: Josep Vallverdú

Data de publicació: 02-10-2019

En Josep Vallverdú s'estranya que Catalunya no hagi estat mai declarada oficialment com a regne. I això que el país tenia molt més poder que el regne d'Aragó, cosa que, fins i tot, reconeix un cronista aragonès. Article editat a 'El punt-Avui+' del propassat 28 de setembre.

“De cara a l'exterior, els monarques catalans de sang i de llengua foren coneguts oficialment com a reis d'Aragó”

“Aragó, Aragó!”, era un dels crits sovint eixits de la gola dels almogàvers en ple combat. La Corona d'Aragó tingué l'origen en el casori de Peronella, princesa del regne d'Aragó, amb Ramon Berenguer IV, comte de Barcelona. Ramir II dona a Ramon Berenguer “la filla i totes les terres d'Aragó”. Jerónimo Zurita diu: “Bajo el Señorío de Cataluña, potencia medieval, que doblaba a Aragón en más de seis veces en tierras y poder...” El regne d'Aragó era de menys extensió que el comtat de Barcelona, el qual s'havia engrandit absorbint els altres comtats catalans llevat del d'Urgell, que sobreviuria fins a l'extinció de la nissaga reial catalana. El comte de Barcelona tenia la importància d'un monarca: portava el títol de comte i el de rei d'Aragó. Després de la conquesta de Mequinensa, Fraga i Lleida al segle XII, comença l'expansió mediterrània, la conquesta de les Balears, Sardenya, Sicília i fins a Grècia. La llengua de l'imperi era la catalana, i tots els seus reis la parlaven, la gran literatura que donà fou la nostra clàssica.

Tothom s'ha demanat per què els nostres comtes no es constituïren en reis de Catalunya. El poble senzill diu: per què parlaven de comte i no de rei? No hauria estat desencertat –tot era possible en aquells segles– transformar Catalunya en regne. Ens hauríem guanyat més prestigi internacional. Els poetes i els historiadors van convenir en l'expressió comte rei. De fet, del punt de vista diplomàtic, de cara a l'exterior, aquests monarques catalans de sang i de llengua foren coneguts oficialment com a reis d'Aragó. Punt. Nosaltres hem apedaçat el teixit parlant de Confederació.

Els aragonesos, almenys molts polítics aragonesos, han identificat el Regne d'Aragó com a titular de tota la Corona: (Por algo se llama reino de Aragón). Fins alguns periodistes han omès o emmascarat el nom de Catalunya en els seus

escrits. Han fet campanya constant pretenent que Catalunya és una amenaça, una mena d'ogre que vol emparar-se d'una part d'Aragó: la que anomenem Franja, volen dir, terres que encara són catalanes de llengua. Per pobre que sigui l'estratagema de parlar d'amenaça i de prepotència, no amaga un sentiment de prevenció, potser enveja. Des de la mort de Franco, la "Lapao", les tensions per la Franja, la creació del Bisbat de Barbastro, el llarg conflicte per les obres d'art del Museu de Lleida, l'operació quasi militar per endur-se'n peces a Sixena, les declaracions del president de la Junta, i altres exemples, han palesat una persistent, lamentable hostilitat.

Un article de 17 de maig de 2019 a ABC Aragón, signat per Manuel P. Villatoro, porta el títol de Cuando Aragón dominó el Mediterráneo: tres siglos de conquista que llegaron hasta Atenas. Segons l'articulista, el rei Alfons, fill de Ramon Berenguer i de Peronella, "heretà els territoris del comte de Barcelona i els d'Aragó", i començà la sagrada tradició de fer-se dir rei d'Aragó i comte de Barcelona, "mai de Catalunya, com el nacionalisme pretén instaurar". La primera inexactitud és aquesta del "comte de Catalunya", anotem-la.

A partir d'aquest punt l'enumeració de les conquestes es considera obra dels aragonesos, sense referència al component català de l'empresa. "El rei Jaume I" (entenem que només d'Aragó) "dominà les ones" i conquerí les Balears. Aquesta missió fou seguida per Pere (tercer, segons la terminologia no catalana) en conquerir Sicília. Al segle següent la Corona (aragonesa) envaí Sardenya i aconseguí dominar gran part de l'illa (cap esment de l'Alguer). Igualment els ducats d'Atenes i Neopàtria, guanyats pels versados y letales almogàvers. Alfons (cinquè, segons la numeració no catalana) ocupà el regne de Nàpols. El resultat fou allò que tants historiadors han anomenat Imperi Mediterrani. Això darrer lliga amb el títol de l'article, que parla de la conquesta del Mediterrani per part exclusiva d'Aragó.

I la cirereta final, segons la qual l'actual Aragó manté la seva presència avui en l'Imperi Mediterrani que ell tot sol va conquerir tants de segles enrere. Traduïm: "Durant segles la casa d'Aragó estigué al capdavant d'aquest regne insular. Aquesta nova etapa quedà segellada quan el març passat el president aragonès Javier Lambán inaugurà a Sicília l'exposició Les senyores de Sixena, en col·laboració amb l'Instituto Cervantes." L'Instituto Cervantes... el que faltava!

El Punt-Avui+

28 de setembre 2019 2:00 h

Tribuna

Opinió

Josep Vallverdú, escriptor

<http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1671596-arago-arago.html>